

Arrest

nr. 274 605 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN, loco advocaat G. GASPART, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 januari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, bent ongehuwd en werd op X geboren in X. U bent niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U bent opgegroeid en grootgebracht

door uw tante M.I.G.(...) en haar man J.D.M.(...). Tussen 1994 en december 2016 woonde u bij het gezin van uw tante in kolonie Morral in Puerto La Libertad, waar de bende 18 opereert. Uw biologische vader vertrok kort na uw geboorte naar Amerika. Uw biologische moeder woont in het departement Santa Anna en heeft nog 2 dochters en een zoon uit andere relaties. Met uw halfzussen en halfbroer J.A.J.(...), die in 2015 verdween, heeft u geen contact.

Na uw middelbare studies werkte u van 2012 tot 2015 als werknemer in een internetcafé tegenover het gemeentehuis van Puerto La Libertad. Vanaf augustus 2016 huurde u een pand in Barrio Centro, eveneens gelegen in Puerto La Libertad, waarin u zelf een internetcafé 'Cyber Insite' begon uit te baten. In december 2016 betrok u een kamer in uw handelszaak, waar u bleef wonen tot aan uw problemen. Af en toe bezocht u uw tante in kolonie Morral. In Barrio Centro betaalde u voor het openhouden van uw handelszaak wekelijks 35 dollar renta aan plaatselijke bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS). Reeds voor de opening van uw zaak wist u dat er renta werd gevraagd en de betaling van een som van 35 dollar per week was voor u geen probleem.

Voor 23/12/2019 kende u geen persoonlijke problemen in El Salvador. Op 23/12/2019 kreeg u plots meerdere telefonische oproepen van onbekende nummers. U negeerde alle oproepen omdat de nummers niet in uw contactenlijst voorkwamen. Dezelfde dag ontving u een audiobERICHT via WhatsApp. De persoon in de audio eiste van u 2000 dollar en beledigde en bedreigde u indien u de som niet zou betalen. Na overleg met uw oom M.A.(...) besloot u op 24/12/2019 van nummer te veranderen. Sindsdien ontving u geen onbekende oproepen of audio's meer. Uw oude simkaart gooide u weg. Op 26/12/2019 kwamen 2 onbekende bendeleden tegen sluitingstijd naar uw handelszaak in Barrio Centro. Ze eisten de 2000 dollar en bedreigden u met een vuurwapen. Eén van hen had een tatoeage van de bende 18. U vertelde hen dat u het geld niet had maar zou kijken hoe u eraan zou kunnen geraken. Net voor ze de benen namen waarschuwden ze u in actie te schieten en kreeg u een kniestoot en een slag in uw gezicht waardoor u een blauw oog opliep. Na dit incident sloot u onmiddellijk uw zaak en vertrok u naar de woning van uw oom M.A.(...) en uw grootouders in Las Morras, Las Conchitas, Colon (La Libertad). Las Conchitas ligt op ongeveer een uur rijden van Puerto La Libertad en is een wijk waar de bende MS de touwtjes in handen heeft. Uw tante en haar man hielden zich begin januari 2020 bezig met het leeghalen van uw handelspand en de verkoop van de inboedel. Toen u op 29/12/2019 naar de politie van Santa Tecla stapte om klacht in te dienen van de aanval kreeg u te horen dat u geen klacht kon neerleggen omdat u uw simkaart had weggegooid. De politie vroeg u om te wachten tot uw belagers opnieuw contact met u zouden opnemen. U besloot niet te wachten en het land te verlaten. In Las Conchitas kwam u enkel buiten in het gezelschap van uw oom en verplaatste u zich met de auto. Op 06/01/2020 werd uw oom door plaatselijke bendeleden van de MS benaderd met de boodschap dat u er niet welkom was u omdat u jong en niet uit de buurt afkomstig was. Hierop bracht uw oom u op 07/01/2020 naar een opslagplaats van een restaurant in Comasagua, in de buurt van Santa Tecla (La Libertad), waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België. Na uw vertrek uit Las Conchitas kende uw oom geen problemen meer met de bendeleden. Uiteindelijk vertrok u op 29/01/2020 uit El Salvador en kwam u via Spanje naar België, waar u op 30/01/2020 aankwam. Op 11/02/2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Sinds april 2020 stellen bendeleden van de 18 uw tante in Morral vragen over uw verblijfplaats als ze haar tegen het lijf lopen. In juli 2020 emigreerde de zoon van uw tante, E.(...), die met zijn gezin in kolonie Guté woonde naar Amerika nadat bendeleden zijn echtgenote probeerden te misbruiken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vliegtuigtickets, bewijsstukken inzake uw handelszaak (o.m. facturen van de aankoop van computer-materiaal, inschrijving van uw zaak bij de gemeente, een inspectieverslag m.b.t. uw handelszaak), algemene persartikels over incidenten en bendegeweld in Puerto La Libertad, een document aangaande het vertrek van E.(...) naar de Verenigde Staten, een kopie van de identiteitskaart van E.(...), kopieën van de identiteitskaarten van uw tante en oom, een bundel met foto's van u met vrienden en familie in El Salvador en een usb-stick met het audiobERICHT over de afpersing en bedreiging van 23/12/2019, een foto waarop u bent te zien met een blauw oog die u opliep en extra documenten inzake uw handelszaak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan uw profiel als uitbater van een zaak (internetcafé) op zich volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. U dient het reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen en u bleef hierover zoals hieronder toegelicht in gebreke.

Het CGVS merkt op dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw problemen met bendeleden van de 18 in Barrio Centro op de helling plaatsen.

Ten eerste stelt het CGVS zich ernstig vragen bij de timing van de door u aangehaalde problemen met bendeleden van de 18 in Barrio Centro. Uit uw verklaringen blijkt dat u bij de start van uw problemen reeds 3,5 jaar een internetzaak uitbaatte in Barrio Centro, een wijk in handen van de bende MS. Eind 2016 vertrok u uit de wijk Morral, de wijk waar u opgroeide en de rivaliserende bende 18 opereert en betrok u een kamer in uw zaak in Barrio Centro. Sindsdien keerde u af en toe terug naar Morral om er uw familie te bezoeken (CGVS, p.6-8; p.17). De vraag die zich opdringt is waarom bendeleden van de 18 u plots op 23/12/2019 beginnen viseren zijn en erop uit waren om 2000 dollar van u af troggelen. Uit uw verklaringen blijkt expliciet dat u vóór 23/12/2019 nooit persoonlijk problemen heeft gekend (CGVS, p. 6). Niets in uw verklaringen wijst er bovendien op dat u of uw familie bij wie u opgroeide in Morral ooit met afpersingen te kampen kregen (CGVS, p.22). Trouwens het is overigens uitermate merkwaardig dat bendeleden van de 18 zich naar een wijk van de rivaliserende bende zouden begeven om 2000 dollar van u te eisen, terwijl ze u hiervoor probleemloos tijdens één van uw bezoeken aan de wijk Morral hadden konden benaderen of uw familie hierover konden aanspreken, wat in casu hier niet het geval is (CGVS, p. 17). De vaststelling overigens dat bendeleden van de 18 het risico namen om 2000 dollar te komen innen in een wijk van de rivaliserende bende en zoals u verklaarde doodsb bedreigingen hebben geuit indien u de som niet zou betalen en vervolgens op geen enkel moment sinds uw vertrek uw familie in Morral over het geld hebben aangesproken, is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 15; 22). U verklaarde in dit verband enkel dat bendeleden van de 18 rond maart of april 2020 naar uw verblijfplaats beginnen vragen zijn als ze uw tante op straat in Morral tegen het lijf liepen (CGVS, p.15). Indien u 2000 dollar verschuldigd was aan bendeleden van de 18 en zij, zoals u verklaarde met de dood bedreigden indien u de som geld niet zou betalen, kan verwacht worden dat zij reeds eerder bij uw familie thuis in Morral op zoek naar u zouden

zijn gekomen en aldus niet tot maart of april 2020 zouden wachten om actie te ondernemen om vervolgens, zoals blijkt uit uw verklaringen, tijdens eerder toevallige ontmoetingen met uw tante in de wijk naar uw verblijfplaats te informeren (CGVS, p.15). U verklaarde in dit verband trouwens zelf dat bendeleden van de 18 een netwerk hebben en informatie uitwisselen (CGVS, p.23). Dat zij rekening houdend met bovenstaande nooit naar u op zoek kwamen bij uw familie thuis of uw familie over die 2000 dollar lastigvielen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ernst van de problemen die u met bendeleden van de 18 zou hebben gehad.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vragen die uw tante vanaf maart 2020 van de bende 18 in Morral kreeg, wenst het CGVS voorts op te merken dat het uitermate merkwaardig is dat u hierover bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ op 08/09/2020 met geen woord repte. Nochtans blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u van deze ontwikkelingen reeds in maart 2020 op de hoogte werd gesteld (CGVS, p.15). Uw verklaring in dit verband, namelijk dat het interview op de DVZ bondig moest zijn en men u zei dat u moest samenvatten doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p.2; 14; 24).

Wat er ook van moge zijn, het CGVS merkt in dit verband tevens op dat uw verklaringen over deze problemen na uw vertrek naar België uitermate vaag zijn. U zegt dat een deel van de jongens die uw tante benaderden uit de wijk komen, maar kon niets vertellen over hun identiteit (CGVS, p.23). Gevraagd welke aanwijzingen u heeft dat de bendeleden van de 18 nog naar u op zoek zijn, antwoordde u verder dat u het niet kan zeggen en voegde u eraan toe dat bendeleden vaak gevangen worden genomen en u hierover geen actuele informatie heeft (CGVS, p.22). Van iemand als u die verklaarde meer dan 20 jaar in Morral te hebben gewoond en er nog familie heeft die na uw vertrek door bendeleden omwille van u zou zijn benaderd, kan verondersteld worden dat hij ernstige pogingen doet om over de personen die hij vreest en die zijn familie lastigvallen met vragen een minimum aan informatie in te winnen. Gevraagd verder wanneer bendeleden in Morral naar u beginnen vragen zei u enkel in algemene bewoordingen dat het 3 of 4 maanden na uw vertrek moet zijn geweest en zij telkens naar u vragen wanneer zij uw tante tegen het lijf lopen. Doorgevraagd hoe frequent bendeleden sinds uw vertrek naar u hebben gevraagd antwoordde u eerst dat uw familie die vraag niet meer krijgt. Wanneer het CGVS hierop vervolgens vraagt sinds wanneer de bendeleden niet meer naar uw verblijfplaats vragen, wijzigde u opnieuw uw verklaringen daarna en antwoordde u dat de bende eigenlijk wel nog eens bij gelegenheid naar u vragen (CGVS, p.15). Bovenstaande vaagheden zetten nogmaals kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van uw problemen met bendeleden van de 18.

Verder wenst het CGVS in dit verband aan te stippen dat uw verklaringen over de precieze situatie na uw probleem met bendeleden van de 18 in Barrio Centro op 26/12/2019 en de sluiting van uw zaak eveneens vaag en algemeen zijn. Zo wist u niet of bendeleden van de 18 sindsdien nog langs de zaak zijn geweest (CGVS, p.21). Tevens moest u het antwoord schuldig blijven of andere handelaars in het verleden in Barrio Centro met bendeleden van de 18 problemen hebben gekend (CGVS, p.17). Dat iemand met uw profiel, die jarenlang in Barrio Centro woonde en er werkzaam was, niet geprobeerd heeft om na uw problemen in december 2019 via de eigenaar van het handelspand of via andere handelaars in de wijk informatie over de aanwezigheid van bendeleden van de 18 in te winnen doet serieus wenkbrauwen fronsen en zet de geloofwaardigheid van uw vrees voor problemen met de bende 18 verder op de helling (CGVS, p. 21-23; p.25).

Verder merkt het CGVS op dat de situatie over uw ervaringen bij de politie van Santa Tecla toen u op 29/12/2019 een klacht bij de politie wilde indienen weinig overtuigend zijn. Zo verklaarde u dat de politie u niet kon helpen omdat u de simkaart had weggegooid en u moest wachten tot de bendeleden u opnieuw zouden contacteren en u aan één van hun nummers geraakte (CGVS, p.18). Doorgevraagd blijkt dat u echter wel over een nummer van de afzender beschikte aangezien u een screenshot nam die u naar uw oom doorstuurde waarop het telefoonnummer van waaruit de audiob berichten werden verstuurd te zien is (CGVS, p.20). Op de vraag van het CGVS of u dit nummer dan niet kon doorgeven aan de politie antwoordde u dat u dit wel heeft gedaan en de agent geprobeerd heeft om de afzender van het audiob bericht terug te bellen maar zonder resultaat (CGVS, p.20). Rekening houdend met bovenstaande vroeg het CGVS u hierop welke informatie u dan nog meer aan de politie had moeten geven (in licht van een registratie van een klacht), antwoordde u ontwijkend en zei u enkel dat de bende u op die oude simkaart had kunnen contacteren omdat u dit nummer al lange tijd had (CGVS, p.20).

Voor wat betreft uw bewering als zou u uw oude simkaart hebben weggegooid dient overigens te worden opgemerkt dat u de ene keer verklaarde dat u dit deed omdat u aan de oproepen en het audiob bericht van 23/12/2019 niet zoveel belang hechtte en u de problemen niet ernstig nam. Op de vraag waarom u, rekening houdend met bovenstaande, dan van nummer veranderde, antwoordde u dat u voortdurend van

nummer veranderde (CGVS, p.17-18). Later verklaarde u hierover echter dat u nog voor u van nummer veranderde met uw oom over de audiob berichten heeft gesproken, hem een screenshot van de audiob berichten overmaakte en hij u op basis hiervan aanraade de problemen niet licht op te vatten en u hierop van nummer bent veranderd. Het hoeft geen betoog dat bovenstaande verklaringen moeilijk met elkaar te rijmen zijn. De vraag die het CGVS zich stelt is waarom u rekening houdend met bovenstaande (contacteren van uw oom, nemen van een screenshot, gesprek en waarschuwing van uw oom) uw simkaart heeft weggegooid.

Uw verklaring overigens als zou u geen klacht hebben kunnen neerleggen over de slagen en bedreigingen die u op 26/12/2019 in uw zaak van bendeleden kreeg omdat u niet in het bezit was van uw oude simkaart is enkel een blote bewering die u niet kan hardmaken. Voor wat betreft de door u neergelegde foto (selfie) waarop u te zien bent met een blauw oog dient te worden opgemerkt dat uit dit stuk noch de datum, noch informatie over de omstandigheden waarin u deze verwonding aan uw oog heeft opgelopen kan worden afgeleid.

Voor wat betreft het door u neergelegde audiob bericht dat u via usb-stick aan het CGVS overmaakte en waarin beledigingen en bedreigingen worden geuit indien u de 2000 dollar niet betaalde kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat aan de door u aangehaalde problemen met bendeleden van de 18 en uw vrees bij terugkeer voor deze bende geen geloof kan worden gehecht.

Voor wat de afpersingen betreft waarmee u in Barrio Centro met de plaatselijke bende MS te maken kreeg, merkt het CGVS verder het volgende op. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u elke week 35 dollar betaalde om uw handelszaak open te houden. Tevens stelde u dat het betalen van renta aan de bende MS in wezen in Barrio Centro een heel normale zaak is voor iedereen die er een zaak had en preciseerde u dat het betalen van de renta voor u geen problemen opleverde (CGVS, p.9; p.23). U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer omwille van deze renta problemen met de bende MS zou ondervinden. Evenmin kan er een actuele vrees bij terugkeer worden aangenomen daar de handelszaak waarvoor u renta moest betalen werd stopgezet en niets erop wijst dat de bendeleden van de MS na de stopzetting van uw zaak nog zijn langsgesproken om de wekelijkse renta te komen innen (CGVS, p.10; p.12). In dit verband dient bovendien te worden vastgesteld dat u zelf geen vrees bij terugkeer ten aanzien van de bende MS aanhaalde omdat u de renta voor uw handelszaak niet langer betaalde (CGVS, p.24).

Voor wat de verklaringen over uw halfbroer betreft, namelijk als zou hij sinds 2015 vermist zijn nadat hij een vriendin in een wijk van een rivaliserende bende had opgezocht, dient te worden opgemerkt dat niets in uw verklaringen erop wijst dat zijn verdwijning met uw problemen in verband kunnen worden gebracht. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet onder hetzelfde dak woonde en sinds uw kindertijd geen contact met halfbroer meer had (CGVS, p.23).

Evenmin zijn de door u aangehaalde problemen voor de zoon van uw tante, E.(...), en de reden van zijn vertrek naar Amerika in verband te brengen met de door u aangehaalde problemen met de bendeleden 18 en de vrees die u in dit verband bij terugkeer aanhaalde (CGVS, p. 15).

Voor wat betreft uw verklaring als zou uw verblijf in het buitenland bij een eventuele terugkeer naar El Salvador problemen met bendes kunnen opleveren dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS, p.22-23).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zoals hierboven toegelicht hecht het CGVS geen geloof aan de door u aangehaalde problemen en vrees voor de bende 18.

Evenmin haalde u concrete elementen aan die erop wijzen dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van criminele bendes. Zo baseerde uw vrees enkel op vermoedens en veronderstellingen die u onvoldoende aan de hand concrete elementen aantoonde (CGVS, p. 23). U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het

geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vliegtuigtickets en documenten m.b.t. uw handelszaak tonen uw identiteit, nationaliteit, uw reisweg en het feit dat u een zaak had aan, allen elementen die hier niet ter discussie staan. Evenmin vermogen de door u neergelegde foto's waarop u met vrienden en familie in El Salvador te zien bent iets aan bovenstaande appreciatie te wijzigen. De door u neergelegde persberichten hebben verder betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Puerto La Libertad maar tonen niet aan dat u bij terugkeer persoonlijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. De kopieën van de identiteitskaarten van uw tante en oom bevestigen de identiteit van uw familieleden, elementen die hier evenmin ter discussie staan. Evenmin zijn de documenten aangaande het vertrek van hun zoon E.(...) in staat om bovenstaande appreciatie om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 “en volgende” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing betoogt hij dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ dan wel ‘sociale groep’, valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker geeft tevens een theoretische uiteenzetting van een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens gaat hij in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder verwijst hij naar de veiligheidssituatie van returnees en argumenteert hij dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegeweld in het land. Een hervestiging op een andere locatie in El Salvador biedt volgens hem evenmin enige veiligheid.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende landeninformatie:

- stuk 3: C. Martinez, G. Cáceres en O. Martinez, *Criminal Investigation Found the Bukele Administration Hid Evidence of negotiations with Gangs*, Faro, 23 augustus 2021;

- stuk 4: Victoria Dittmar, *MS-13 Infiltrates Local Government in El Salvador Once Again*, 18 december 2020.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij in El Salvador opgroeide bij zijn tante en haar partner in de wijk Morral, waar de bende Barrio 18 opereert. Eind 2016 vertrok hij uit de wijk Morral en betrok hij een kamer boven zijn internetzaak die hij sinds augustus 2016 uitbaatte in de wijk Barrio Centro waar de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) de controle uitoefent.

Voor het openhouden van zijn handelszaak in Barrio Centro betaalde verzoeker wekelijks 35 dollar renta aan de plaatselijke bendeleden van MS-13. Dit vormde voor verzoeker nooit een probleem.

Sinds december 2019 zou verzoeker in Barrio Centro plots zijn afgeperst en bedreigd door bendeleden van Barrio 18; zij eisten 2000 dollar van hem en bedreigden hem indien hij de som niet zou betalen. Omwille van deze problemen met Barrio 18 besloot verzoeker El Salvador te verlaten.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

4.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die zijn identiteit en die van zijn oom en tante bevestigen, alsook zijn reisweg en het feit dat hij een zaak had. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met zijn vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken. Hetzelfde geldt voor de foto's waarop verzoeker met vrienden en familie staat afgebeeld en de documenten aangaande het vertrek van zijn neef E.

De persberichten met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Puerto La Libertad kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet verzoeker deze in concreto aannemelijk maken.

De selfie waarop verzoeker te zien is met een blauw oog geniet slechts relatieve bewijswaarde. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Hieruit kan niet blijken dat deze feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert en zij volstaan op zich niet om zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Zij kunnen bovendien eenvoudig worden geënceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Zo toont de foto niet aan door wie of wanneer verzoeker deze verwonding aan zijn oog heeft opgelopen.

Het audiobericht waarin beledigingen en bedreigingen worden geuit indien verzoeker de 2000 dollar niet betaalde, is niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversatie kan verder eenvoudig worden geënceneerd of gemanipuleerd en ze biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch over de identiteit van de sprekers. Om deze redenen kan aan zulke conversatie dan ook maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaat deze op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verwerven.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen vooreerst dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen die hij met bendeleden van de bende Barrio 18 in Barrio Centro heeft gekend.

Zo merkt de commissaris-generaal op dat (i) het weinig aannemelijk is dat deze benedeleden verzoeker plots op 23 december 2019 zijn beginnen te viseren terwijl hij reeds 3,5 jaar zijn internetzaak uitbaatte in Barrio Centro en hij noch zijn familie ooit persoonlijk problemen hebben gekend, (ii) het weinig geloofwaardig is dat benedeleden van Barrio 18 het risico namen om afpersingsgeld te komen innen in een wijk van de rivaliserende bende en zij doodsbedreigingen ten aanzien van verzoeker zouden hebben geuit maar op geen enkele moment sinds zijn vertrek zijn familie in Morral, waar Barrio 18 zelf opereert, over het geld hebben aangesproken, (iii) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet vermeldde dat zijn tante in Morral vanaf maart 2020 vragen kreeg van leden van de Barrio 18, (iv) verzoekers verklaringen over de problemen na zijn vertrek naar België uiterst vaag zijn, (v) ook zijn verklaringen over de precieze situatie na zijn probleem met benedeleden van Barrio 18 in Barrio Centro op 26 december 2019 en de sluiting van zijn zaak vaag en algemeen zijn, en (vi) de situatie betreffende zijn ervaringen bij de politie van Santa Tecla toen hij er op 29 december 2019 klacht zou hebben willen indienen weinig overtuigend zijn.

Wat betreft de afpersingen waarmee verzoeker in Barrio Centro met de plaatselijke bende MS-13 te maken kreeg, bemerkt de commissaris-generaal dat hieruit geen vrees voor vervolging kan worden afgeleid nu (vii) verzoeker hierover verklaarde dat dit een normale kwestie is voor iedereen die er een zaak had en voor hem geen problemen opleverde, (viii) de handelszaak waarvoor hij renta betaalde werd stopgezet en niets erop wijst dat de benedeleden na de stopzetting van zijn zaak nog zijn langsgelaten om de wekelijkse renta te komen innen, en (ix) verzoeker zelf geen vrees aanhaalde bij terugkeer ten aanzien van de bende MS-13 omdat hij de renta voor zijn handelszaak niet langer betaalde.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat (x) en (xi) niets erop wijst dat de verdwijning van zijn halfbroer sinds 2015 alsook de problemen van zijn neef E. met verzoekers problemen in verband kunnen worden gebracht.

In de bestreden beslissing wordt op zeer omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat voormelde motieven steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en pertinent alsook correct en draagkrachtig zijn. De Raad besluit dat op grond van deze motieven terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven en dat verzoeker in zijn voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt deze te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.5.1. In eerste orde oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen die hij met benedeleden van Barrio 18 in Barrio Centro zou hebben gekend.

4.5.2. Zo is het weinig geloofwaardig dat verzoeker, die bij de start van zijn problemen reeds 3,5 jaar zijn internetzaak uitbaatte in Barrio Centro, plots door benedeleden van Barrio 18 werd afgeperst en bedreigd in een wijk waar de rivaliserende bende MS-13 opereert.

Uit de objectieve landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus, Beschrijving van het afpersingsproces, 30 april 2021) en waar verzoeker overigens ook zelf naar verwijst, blijkt immers dat bendes hun doelwitten voor afpersing bestuderen en weten waar ze werken, hoeveel ze verdienen, etc. Net omwille van de territoriale en sociale controle die bendes uitoefenen, benaderen de bendes bovendien voornamelijk inwoners van hun eigen zone omdat ze die beter kunnen observeren en controleren. Om een betrouwbare inkomstenbron te genereren, baseert een bende het bedrag dat ze vragen over het algemeen op de inkomsten van de persoon of familie die ze viseren. Als er onrealistische eisen worden gesteld, kan immers worden verwacht dat het slachtoffer zal afhaken en vluchten.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de landeninformatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn.

In het licht van de beschikbare landeninformatie is de door verzoeker geschetste werkwijze van de bende Barrio 18 weinig aannemelijk. Zij hebben immers geen controle over de wijk waar verzoeker woonde en waar hij zijn handelszaak uitbaatte. Er kan bijgevolg redelijkerwijs worden verondersteld dat zij hem niet konden observeren in zijn wijk aangezien het voor hen een te groot risico zou inhouden om een zone van de rivaliserende bende, MS-13, te betreden. De uitleg dat de bende Barrio 18 hem zou hebben opgemerkt tijdens één van zijn bezoeken aan zijn familie in Morral, doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat het niet aannemelijk is dat ze verzoeker, als inwoner en handelaar van een andere zone onder controle van een rivaliserende bende, zouden viseren, afpersen en bedreigen. Verzoekers betoog, onder

verwijzing naar landeninformatie, dat personen die in een wijk wonen waar een rivaliserende bende opereert extra geïsoleerd kunnen worden, kan de bovenstaande informatie over deze werkwijze van bendes in het kader van afpersing niet in een ander daglicht stellen en weerlegt aldus de beoordeling dat zijn relaas in deze weinig aannemelijk is, niet. De landeninformatie die verzoeker citeert heeft daarenboven betrekking op beperkingen in de bewegingsvrijheid van personen die zich van het ene bendegebied naar het andere bendegebied willen begeven. Indien zij zich begeven in rivaliserend bendegebied, kunnen zij het slachtoffer worden van mishandeling en zelf moord als zij ervan worden verdacht banden te hebben met een rivaliserende bende.

In deze gaf verzoeker zelf aan dat hij, sinds hij in 2016 zijn intrek nam in het pand waar hij zijn internetcafé uitbaatte in Barrio Centro, hij zijn familie in Morral minder bezocht zou hebben omwille van deze territoriale en sociale controle door de bendes: *“als ik al langskwam was dit 's avonds en met de auto en ik liet me niet vaak zien en überhaupt kwam ik niet vaak langs”* (NPO, p. 9, 22). Ter zitting bevestigt verzoeker dat hij niet van de ene wijk naar de andere ging, hij stelt zijn ouders niet meer te hebben bezocht; het waren zijn ouders die bij hem langs kwamen en als hij toch bij hen op bezoek ging, ging hij vlug weg. Verzoeker maakt nergens melding van enig incident dat zich zou hebben voorgedaan toen de weinige keren dat hij zijn ouders bezocht in Morral. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat verzoeker niet in het vizier liep tijdens deze beperkte bezoeken aan zijn ouders. Gelet op het voorgaande is het evenmin aannemelijk dat de bendeleden van Barrio 18 bijna vier jaar zouden wachten om verzoeker alsnog te benaderen en vervolgens af te persen in een zone waar de rivaliserende bende MS-13 de controle uitoefent. Verzoeker biedt hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring.

Verder kan evenmin worden aangenomen dat Barrio 18 het risico zouden nemen zich naar een wijk van de rivaliserende bende te begeven om van verzoeker 2000 dollar te eisen, terwijl zij hem hiervoor probleemloos tijdens één van zijn bezoeken aan de wijk Morral hadden kunnen benaderen of zijn familie hierover aanspreken, wat hier niet het geval is (NPO, p. 17). De repliek van verzoeker dat bendes niet systematisch handelen en het slechts een blote bewering is dat bendeleden zich niet naar de wijk van een rivaliserende bende begeven, wordt tegengesproken door de gewelddadige strijd tussen bendes om het behoud van territoriale controle over wijken, zoals blijkt uit de informatie die door beide partijen wordt bijgebracht. Personen van wie zelfs nog maar wordt vermoed dat zij banden hebben met een rivaliserende bende, worden immers niet toegelaten in de gecontroleerde wijken en riskeren te worden mishandeld en/of gedood (UNHCR guidelines, p. 26-27, 29-30; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28; het Human Rights Report van 2019 van US Department of State alsook het Canadese rapport aangaande El Salvador van september 2016 waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen).

Uit de COI Focus *“Beschrijving van het afpersingsproces”*, waaruit verzoeker citeert, blijkt dat bendeleden zich niet enkel beperken tot het viseren van personen uit hun eigen wijk, hun aanvankelijke controlegebied, maar hun activiteitensector kunnen uitbreiden naar marktpleinen of bepaalde straten om zo nieuwe afpersingsdoelwitten te ontdekken. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift poneert, kan uit deze informatie evenwel niet worden afgeleid dat bendeleden zich, in het kader van een zoektocht naar nieuwe afpersingsdoelwitten, naar het grondgebied van een rivaliserende bende zouden begeven om personen in hun vizier af te persen. Integendeel, in dit rapport wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het veelal de eigenaars van kleine en middelgrote bedrijven die zijn gevestigd in hun eigen gemeenschappen worden geïsoleerd; sommige inwoners van andere wijken (ongeacht of ze onder invloed van dezelfde bende staan) moeten eventueel een soort *“toegangsbelasting”* betalen waardoor ze toegang krijgen tot een zone die wordt gecontroleerd door een bende (p. 7).

In deze context mist de door verzoeker geschetste handelwijze van de bende Barrio 18, waarbij zij hem in een rivaliserende wijk zouden afpersen voor het uitbaten van een handelszaak die hij reeds 3,5 jaar geleden opstartte, elke geloofwaardigheid.

Verder is het evenmin geloofwaardig dat de bendeleden van Barrio 18 op geen enkel moment sinds zijn vertrek zijn familie in Morral over het geld zouden hebben aangesproken (NPO, p. 15, 22). De commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: *“U verklaarde in dit verband enkel dat bendeleden van de 18 rond maart of april 2020 naar uw verblijfplaats beginnen vragen zijn als ze uw tante op straat in Morral tegen het lijf liepen (CGVS, p.15). Indien u 2000 dollar verschuldigd was aan bendeleden van de 18 en zij, zoals u verklaarde met de dood bedreigden indien u de som geld niet zou betalen, kan verwacht worden dat zij reeds eerder bij uw familie thuis in Morral op zoek naar u zouden zijn gekomen en aldus niet tot maart of april 2020 zouden wachten om actie te ondernemen om vervolgens, zoals blijkt uit uw verklaringen, tijdens eerder toevallige ontmoetingen met uw tante in de wijk naar uw verblijfplaats te informeren (CGVS, p.15). U verklaarde in dit verband trouwens zelf dat bendeleden van de 18 een netwerk hebben en informatie uitwisselen (CGVS, p.23).”*

Verzoeker repliceert dat er slechts twee maanden zitten tussen zijn vertrek en het moment waarop de benedeleden van Barrio 18 zijn tante benaderden, maar dit neemt niet weg dat de benedeleden nooit naar hem op zoek kwamen bij zijn familie thuis of zijn familie over die 2000 dollar lastigvielen. De geduldige houding die de benedeleden hierbij zouden hebben aangenomen en waarbij zij enkel bij eerdere toevallige ontmoetingen met zijn tante naar zijn verblijfplaats informeerden, is weinig aannemelijk. In de beschikbare informatie kan immers worden gelezen dat het niet of met vertraging betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (COI Focus van 12 oktober 2020, p. 16; COI Focus 30 april 2021, p. 15-18). Ook de UNHCR guidelines vermelden dat personen die weigeren om te betalen of die de betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of met elke weigering van betaling, waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes (p. 31).

De vage uitleg in voorliggend verzoekschrift dat de benedeleden niet naar de 2000 dollar vroegen door de financiële situatie van zijn familie, kan evenmin overtuigen. Los van het feit dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom deze hen ervan zou hebben weerhouden hen te benaderen, is het in de praktijk niet ongebruikelijk dat slachtoffers hun middelen van bestaan verliezen als gevolg van buitensporige afpersings-eisen van bendes (UNHCR maart 2016, p. 31).

De door verzoeker geschetste houding van de benedeleden klemt duidelijk met de beschikbare informatie hierover en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die hij met benedeleden van Barrio 18 zou hebben gehad. Benedeleden, en niet in het minst die van de Barrio 18, zijn over het algemeen meer doortastend en agressief in hun manier van aanpakken, en redelijkerwijze kan worden geacht dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen. Hun geduldige houding komt allesbehalve geloofwaardig over en valt niet te rijmen met de eerdere doodsbedreiging indien verzoeker de som geld niet zou betalen.

Verzoeker brengt geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht de nodige vraagtekens plaatsen bij de beweerde handelwijze van de benedeleden van Barrio 18 (zie in deze zin EASO, Judicial analysis 'Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System', 2018, p. 76).

4.5.3. Waar de commissaris-generaal bemerkt dat verzoeker bij de DVZ niet vermeldde dat zijn tante in Morral vanaf maart 2020 vragen zou hebben gekregen van leden van de Barrio 18, betoogt verzoeker dat hij op de DVZ werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen. Verzoeker verschoont hiermee het onvermeld laten van zulk cruciaal element in het vluchtrelaas niet. De benaderingen van zijn tante door leden van de bende Barrio 18 zijn immers het rechtstreekse gevolg van de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met hen. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

Verzoeker werpt ter vergoelijking op dat hem nergens gevraagd werd of zijn familieleden iets hadden gehoord van de benedeleden, enkel of hij zelf iets van de benedeleden had gehoord.

Uit zijn verklaringen voor het CGVS blijkt evenwel dat verzoeker van deze ontwikkelingen reeds in maart-april 2020 op de hoogte zou zijn gesteld (NPO, p. 15). Hij had dus duidelijk reeds voor zijn interview bij de DVZ op 8 september 2020 nieuwe feiten vernomen over deze benedeleden waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij deze zou meedelen wanneer hem wordt gevraagd of hij nog iets had gehoord van de bende. Ook had verzoeker na afloop nog de mogelijkheid elementen toe te voegen aan zijn verklaringen, wat hij echter heeft nagelaten (CGVS vragenlijst, punt 8).

Verder gaf verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het gesprek bij de DVZ goed, maar bondig verliep en antwoordde hij bevestigend op de vraag of hij er alle essentiële elementen kon weergeven (NPO, p. 2-3).

Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij er in het vluchtrelaas melding van zou maken dat zijn tante na zijn vertrek werd benaderd door de benedeleden vermits dit voortvloeit uit zijn problemen en het directe gevolg is van zijn vlucht uit El Salvador. De vaststelling dat verzoeker zulk essentieel element onvermeld heeft gelaten, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

4.5.4. In verband met deze problemen na zijn vertrek naar België, stelt de commissaris-generaal tevens vast dat verzoekers verklaringen hierover uiterst vaag zijn.

Zo kon verzoeker niets vertellen over de identiteit van de benedeleden die zijn tante zouden hebben benaderd.

De uitleg dat uit de beschikbare informatie blijkt dat bendes vaak gebruik maken van tussenpersonen, wat de identificatiemogelijkheid sterk beperkt, kan hier niet ter verschoning dienen. Verzoeker gaf op het CGVS immers aan dat enkele benedeleden die zijn familie benaderden, jongeren waren die in de wijk zijn opgegroeid en dat zijn tante misschien wel iets wist over de identiteit of aliassen van de benedeleden uit de wijk (NPO, p. 23-24). De bewering dat zijn familie niet naar meer informatie durfde vragen gezien de angst die de bendes zaaien, kan evenmin overtuigen. Gezien enkele van de benedeleden die hen benaderden, waren opgegroeid in de wijk, was verdere informatiegaring immers niet noodzakelijk om de identiteit van deze leden te kennen.

Verzoeker biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheid hierover. Het gegeven dat hij heeft nagelaten zich verder te informeren naar de identiteit van de benedeleden die bij zijn tante informeerden naar zijn verblijfplaats, terwijl zijn tante hier wel iets meer over moet hebben geweten, getuigt van een gebrek aan interesse en ondermijnt verder zijn vrees voor vervolging door deze benedeleden.

Verzoeker kon overigens slechts in algemene bewoordingen aangeven wanneer de benedeleden in Morral naar hem zijn beginnen te vragen en legt hierover zelfs weinig coherente verklaringen af: *“Doorgevraagd hoe frequent benedeleden sinds uw vertrek naar u hebben gevraagd antwoordde u eerst dat uw familie die vraag niet meer krijgt. Wanneer het CGVS hierop vervolgens vraagt sinds wanneer de benedeleden niet meer naar uw verblijfplaats vragen, wijzigde u opnieuw uw verklaringen daarna en antwoordde u dat de bende eigenlijk wel nog eens bij gelegenheid naar u vragen (CGVS, p.15). Bovenstaande vaagheden zetten nogmaals kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van uw problemen met benedeleden van de 18.”* Verzoeker laat deze pertinente vaststelling ongemoeid.

4.5.5. Verder is het weinig aannemelijk dat verzoeker niet heeft geprobeerd om bij de start van zijn problemen in december 2019 via andere handelaars in de wijk, informatie over de aanwezigheid van benedeleden van Barrio 18 in te winnen. Verzoeker heeft er zelfs geen weet van of andere handelaars in Barrio Centro ook problemen hebben (gekend) met benedeleden van de Barrio 18 (NPO, p. 17). Hij woonde en werkte nochtans jarenlang in Barrio Centro. Van verzoeker die beweert in Barrio Centro te zijn afgeperst en bedreigd door Barrio 18, mag toch redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet heeft van eventuele lotgenoten om zo ook een betere inschatting te kunnen maken van zijn eigen vervolgingsvrees. Dat verzoeker verder evenmin kan zeggen welke aanwijzingen hij heeft dat de benedeleden van Barrio 18 nog op zoek zijn naar hem (NPO, p. 22), is tekenend en is een zoveelste indicatie dat zijn problemen met de bende Barrio 18 elke geloofwaardigheid missen.

4.5.6. Tevens merkt het CGVS op dat de situatie betreffende verzoekers ervaringen bij de politie van Santa Tecla, toen hij daar op 29 december 2019 een klacht wilde indienen, weinig overtuigend is: *“Zo verklaarde u dat de politie u niet kon helpen omdat u de simkaart had weggegooid en u moest wachten tot de benedeleden u opnieuw zouden contacteren en u aan één van hun nummers geraakte (CGVS, p.18). Doorgevraagd blijkt dat u echter wel over een nummer van de afzender beschikte aangezien u een screenshot nam die u naar uw oom doorstuurde waarop het telefoonnummer van waaruit de audioberichten werden verstuurd te zien is (CGVS, p.20). Op de vraag van het CGVS of u dit nummer dan niet kon doorgeven aan de politie antwoordde u dat u dit wel heeft gedaan en de agent geprobeerd heeft om de afzender van het audiobericht terug te bellen maar zonder resultaat (CGVS, p.20). Rekening houdend met bovenstaande vroeg het CGVS u hierop welke informatie u dan nog meer aan de politie had moeten geven (in licht van een registratie van een klacht), antwoordde u ontwijkend en zei u enkel dat de bende u op die oude simkaart had kunnen contacteren omdat u dit nummer al lange tijd had (CGVS, p.20).”*

Door in het verzoekschrift de gedane bevindingen louter tegen te spreken en te stellen dat aangezien het nummer niet kon worden bereikt, het logisch is dat de politie enkel met behulp van verzoekers oude simkaart informatie had kunnen inwinnen, werpt hij hier geen ander licht op. Verzoeker neemt met dit

betoog niet weg dat het weinig overtuigend is dat de politie zijn klacht niet wilde noteren louter omdat hij zijn simkaart had weggegooid, te meer hij wel, ook al was het niet langer in gebruik, over een nummer van de afzender beschikte.

Verzoeker legde voorts tegenstrijdige verklaringen af over de vraag waarom hij zijn oude simkaart zou hebben weggegooid. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij dit deed omdat hij aan de oproepen en het audiobericht van 23 december 2019 niet zoveel belang hechtte en hij de problemen niet ernstig nam; hij veranderde van nummer omdat hij voortdurend werd gebeld: *“ze bleven me bellen en toen van nummer veranderd, ik heb dit niet ernstig genomen”* (NPO, p. 18). Later verklaarde verzoeker hierover echter dat hij, nog voor hij van nummer veranderde, met zijn oom over de audioberichten heeft gesproken, hem een screenshot van de audioberichten overmaakte en dat zijn oom hem op basis hiervan aanraadde de problemen niet licht op te vatten waarop hij van nummer is veranderd (NPO, p. 19). Het hoeft geen betoog dat bovenstaande verklaringen niet met elkaar te rijmen zijn.

De repliek in voorliggend verzoekschrift dat hij veranderde van nummer en de simkaart weggooid omdat hij voortdurend werd gebeld en omdat zijn oom hem aanraadde dit niet licht op te vatten, is niet meer dan een poging van verzoeker om zijn incoherente verklaringen geloofwaardig te laten overkomen. Verzoekers poging tot het bijsturen van zijn voor het CGVS afgelegde vage en incoherente verklaringen door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring, is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

De bewering dat hij geen klacht heeft kunnen neerleggen over de slagen en bedreigingen die hij op 26 december 2019 in zijn zaak van bendeleden kreeg omdat hij niet in het bezit was van zijn oude simkaart, weet verzoeker, gelet op hogervermelde overwegingen, dan ook niet hard te maken.

4.5.7. Wat betreft verzoekers verklaringen over de verdwijning van zijn halfbroer sinds 2015 alsook de problemen van zijn neef E., wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

4.5.8. Alles samen genomen, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om geen geloof te hechten aan de bewering van verzoeker dat bendeleden van Barrio 18 hem afpersten en met de dood bedreigden. Dat het CGVS in de bestreden beslissing niet verder is ingegaan op de verklaringen van verzoeker over de aanval door de bendeleden van Barrio 18 zelf waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden, doet geen afbreuk aan hogervermelde vage, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen die maken dat aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 in Barrio Centro niet het minste geloof kan gehecht worden.

4.6. Wat betreft de renta die verzoeker diende te betalen aan MS-13 voor het openhouden van zijn internetzaak in Barrio Centro, wijst de Raad op wat volgt.

Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij zou terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de menonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet hierbij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij ernstige problemen riskeert bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoeker hier niet in slaagt.

Verzoeker stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij sinds september 2016 elke week 35 dollar betaalde om zijn handelszaak open te houden. Tevens stelt hij dat het betalen van renta aan de bende MS-13 in wezen in Barrio Centro een heel normale zaak is voor iedereen die er een zaak had en preciseerd hij dat het betalen van de renta voor hem geen problemen opleverde (NPO, p.9, 23). Hieruit blijkt dat de geëiste renta niet is verbonden aan de persoon van de winkeleigenaar of handelsuitbater zelf, maar wel aan de betrokken handelszaak of winkel. Verder volgt uit zijn verklaringen dat deze afpersing in het kader van zijn handelszaak geen substantiële impact had op het leven van verzoeker en zijn levensomstandigheden; hij heeft steeds betaald en kende verder geen problemen met deze bende. Verzoeker maakt in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat de loutere afpersing zodanig zwaarwichtig was om te besluiten tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit moet blijken dat hij bij terugkeer naar El Salvador omwille van deze vroegere afpersing een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade. Zoals gezegd, het betalen van de renta was duidelijk verbonden aan zijn handelszaak. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij telkens de gevraagde renta heeft betaald (NPO, p. 23). De handelszaak waarvoor hij renta moest betalen, werd stopgezet en niets erop wijst dat de benedeleden van de MS-13 na de stopzetting van zijn zaak nog zijn langsgesproken om de wekelijkse renta te komen innen (NPO, p.10, 12).

In dit opzicht kan verzoeker in het verzoekschrift niet ernstig voorhouden dat hij door het niet betalen van de renta sinds zijn vertrek bij de benedeleden in een negatief daglicht is komen te staan en zal worden beschouwd als een persoon die zich tegen de bende verzette. Er zijn daartoe geen overtuigende aanwijzingen; evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan dat aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar El Salvador nog renta zou zijn verschuldigd aan MS-13.

Ten slotte stelt de Raad vast dat het betalen van afpersingsgeld aan MS-13 geenszins de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht uit El Salvador; verzoeker haalde ten aanzien van de bende MS-13 overigens zelf geen vrees bij terugkeer aan omdat hij de renta voor zijn handelszaak niet langer zou hebben betaald (NPO, p.24).

4.7. De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker op grond van de door hem aangehaalde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat verzoekers profiel als handelaar op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. In punt 4.2 blijkt duidelijk dat de nood aan bescherming voor een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel afhankelijk is van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en aldus in concreto aannemelijk moet worden gemaakt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht en de afpersing door MS-13 onvoldoende zwaarwichtig wordt geacht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Hij verklaart dat hij opgroeide in een wijk waar Barrio 18 opereert en dat hij sinds augustus 2016 een handelszaak uitbaatte en woonde in een zone waar MS-13 domineert, maar maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of gevisieerd.

4.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen *“El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende-problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendege geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes.

De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vast[stelde]tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.”* (p.20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende-gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden Barrio 18 niet geloofwaardig. Het betalen van afpersingsgeld aan bendeleden van MS-13 voor het openhouden van zijn handelszaak is onvoldoende zwaarwichtig om te getuigen van vervolging of ernstige schade. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is

gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van benedege-relateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benedege-relateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht en hij geen actuele vrees kan doen gelden ten aanzien van MS-13 wat betreft de renta die hij voor het openhouden van zijn handelszaak diende te betalen.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen en hij niet over een intern vestigingsalternatief beschikt, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingen-

wet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES